



VĚTRNÍK



Ročník XLVI.

Neděle 11. října 2015

číslo 3.



Španělsky, francouzsky, či maďarsky? Žádný problém, Krakonoš se domluví.

Protože na letošním ročníku Krakonošova divadelního podzimu zavítá do Vysokého také mezinárodní divadelní organizace AITA/IATA, pustil se Krakonoš do studia jazyků. A jak toho byli všichni na vítání před divadelní budovou svědky, domluví se hladce německy, anglicky, francouzsky, španělsky i maďarsky. I Pán hor je už připravený na stěhování národů. Včera zatím přivítal své Vysočáky a divadelníky z Horšovského Týna.

Hned po jazykových schopnostech Krakonoše nejvíce všechny přítomné překvapil příjezd vlaku do Vysokého nad Jizerou. Tomu však předcházelo horečné pokládání kolejí až k divadlu, aby mohl konečně poprvé do Vysokého přijet vlak, a hned Posázavský Pacifik.

Jazykové nedostatky přiznala starostka Lucie Strnádková. „Se zděšením jsem zjistila, že neumím francouzsky, španělsky, německy ani maďarsky, a anglicky jen mizerně. Proto na týden odevzdávám klíče od města Krakonošovi a přeji vám, aby vládl vlídně a spravedlivě.“

Ve stejnou chvíli dorazila před divadlo také delegace přehlídky z Němcic s tím, že se jim donesly potíže kuchyňky. „Ubytování jsme Ivanovi vyřešili a nyní spěcháme na pomoc kuchyňce Krakonoše. Přivážíme pepř, ocet, cibuli a tlačenu z Moravy,“ prohlásili Němcičti a přidali ještě sladké vdolečky.

jn

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Vysoké nad Jizerou	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
16:00	Petr Kostka	velký sál
16:30		
17:00	beseda s osobností	
19:30	Ruské loto	velký sál
20:00		
20:30	Horšovský Týn	
21:00		
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	Beseda - Boleradice	malý sál
22:30	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Luděk Horký

Martin Vačkář, Ondřej Havelka

Zločin v Posázavském Pacifiku

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou



derně napsaná parodie na svět trampingu, na ideály českých kovbojů a na poetiku filmů pro pamětníky, založených na naivních zápletkách ve stylu červené knihovny. Slovo parodie je přitom alfou a omegou režijně hereckého uchopení zmíněného textu. Jde o žánr řemeslně náročný, nejde jen o hudební retrokomedii, nýbrž o rafinovanou a pečlivě dávkovanou práci s nadsázkou a jemnou ironií. Chceme-li se chytře a vtipně vysmívat něčemu, co máme zároveň rádi a čemu cítíme potřebu složit hold, není to žádná legrace. Je to dřina. A Krakonoš se jí nelekl. Režisérka Marie Brtková – Trunečková postavila na jevišti vedle sebe – nepočítám-li orchestr – celkem dvacet tři herce, které bylo třeba stylově jednotně sehrát pro společnou práci na jednom z nejtěžších komediálních žánrů. Silnou oporu přitom měla ve vitalitě a radosti ze hry, která z mnohageneračního početného souboru doslova sálá a která je už sama o sobě výraznou hodnotou inscenace. Bez ohledu na rozsah rolí je možné jmenovat řadu žánrově velmi přesných hereckých výkonů – za všechny například na slovním humoru a trefně vystiženém typu založený průvodčí Martina Hnyka, fotograf, číšník a osadník Karla Bár-

Druhý den festivalu patřil domácím. Když Jan Hejral představení uváděl, neodpustil si poznámku o tom, že divadelní spolek Krakonoš není třeba představovat. Diváci se naštěstí vzbouřili a několik slov k historii hrajícího souboru si přátelsky vynutili... Bylo by škoda nepřipomenout unikátní skutečnost, že se stáváme přímými účastníky představení v provedení uměleckého tělesa, které je prokazatelně nejstarším amatérským divadlem s nepřetržitou činností v Evropě a pravděpodobně i na světě.

Já bych ovšem rád obrátil pozornost k tradici o něco mladší. A sice k zaměření dramaturgie spolku Krakonoš na tituly z oblasti hudebního či hudebně zábavného divadla. V minulosti vcelku nedávno měli diváci Krakonoše možnost zhlédnout takové divadelní evergreeny, jako je klasická opereta Mamzelle Nitouche, hudební parodie na dobrodružné rodokapsy Limonádový Joe nebo naposledy polská muzikálová klasika Malované na skle. Jestliže nyní padla volba na Zločin v Posázavském Pacifiku, lze to považovat za zcela přirozený, dramaturgicky logický a přitom příjemně ambiciózní krok.

Zločin v Posázavském Pacifiku napsala osvědčená dvojice autorů Martin Vačkář a Ondřej Ha-

velka pro koprodukcí Městského divadla Mladá Boleslav s pražským Divadlem Kalich. Na rozdíl od ostatních jmenovaných titulů je Zločin v Posázavském Pacifiku textem novým. Nebo lépe řečeno staronovým. Libreto vzniklo účelově jako vtipný věšák na již hotové písně, na swingem ovlivněné šlágry od táborových ohňů, planoucích v prvních českých trempsckých osadách od dvacátých do třicátých let minulého století. A dlužno dodat, že hudební dramaturgie Ondřeje Havelky je vytríben. Světlo světa tak spatřila inteligentně a mo-





KDP mladým

Zhlédli jsme představení domácího vysokého souboru Zločin v Posázavském Pacifiku. Hra nás velmi bavila, ba i jsme z ní dokonce byli nadšení. Neshledali jsme nic, co by se hře dalo vytknout, a proto nebudeme šetřit chválou. Představení bylo plynulé, vše perfektně fungovalo jako celek. Scéna byla návazná, účelná a do detailů propracovaná. Všechny herecké výkony byly skvěle zvládnuté a vystihovaly svůj charakter, aniž by narušovaly celkový dojem. S tímto také souviselo zvolení kostýmů, které byly propracované a dokreslovaly charaktery postav. Velká poklona patří režii Marie Trunečkové. Velmi se nám líbilo využívání všech prostor sálu divadla a práce s hledištěm. Celé představení doprovázel výborně zvládnutý hudební doprovod, který naprosto přesně fungoval se scénou na jevišti. Celkově nás představení bavilo, pobavilo a zhlédli bychom ho hned znovu.

ty ml. nebo Dědeček Roberta Nesvadby.

Zásadní funkci v příběhu a ve způsobu jeho jevištního vyprávění mají čtyři postavy. Slečna Luisa Veroniky Havelkové citlivě pracuje s podtexty a hlavně s dobře dávkovanou nadsázkou. Vždy ví zcela přesně, o čem a proč jedná a z jakých jevů si prostřednictvím prostředků divadelní parodie střílí. Dobře zvládá i mimoslovní a průběžné jednání. Její výkon prozrazuje přesné režijní vedení. Adam Bartoň v roli Ameríkána Tima působí přirozeně a sympaticky, je mile nenucený. Ovšem příliš mnoho se spoléhá výhradně na komiku slovní. Místy až na úkor situační logiky či průběžného jednání. Vysoce funkční je jak pro příběh, tak pro žánr parodie rovněž postava režiséra Klepače v podání Tomáše Hellmutha. Tomáš Bureš jako mladý továrník Wily vedl hereckou stylizaci naopak až za hranici karikatury, čímž její možnosti v rámci žánru poněkud omezil.

Celkově šlo – navzdory drobným výhradám – o příklad kvalitního ansámblového divadla. Některé dramatické situace byly na nápady bohatší a jiné chudší a ne vždy vyrůstala jedna přiro-

zeně z druhé. Jenže kdykoli je nejhůře, přijedou na pomoc pomyslní Blaničtí rytíři v podobě sehraného divadelního orchestru (o hudební aranžmá se postaral Petr Tomeš a o hudební nastudování Adam Bartoň). To je veličina, kterou se zdaleka každé divadlo pochlubit nemůže. V případě Zločinu v Posázavském Pacifiku nejde přitom jen o hudební doprovod. Jde o zásadní složku inscenace, která (nejen pomocí hudebních žertů) ruku v ruce s režii a herci udává její styl.

Za porotu Luděk Horký

Jak to vidí půdička

V diskuzi jsme se shodli, že se jedná o inscenaci, jejímž cílem není nic jiného, než příjemná zábava, v níž nejde o kvalitu myšlenky. Soubor, který má k dispozici nejen orchestr, ale především skvělé hudebníky a dobré zpěváky, zvolí předlohu vycházející z řady písniček. Někde posloužilo téma trempingu, někde 1. republiky. Škoda, že nebyly dostatečně sjednoceny herecké prostředky.



Květiny pro divadelní předky

I když vysocká přehlídka oficiálně začíná předáním klíče od města v sobotu odpoledne, takový ten pietní, tichý začátek má už v sobotu ráno na místním hřbitově. Již před pětáctyřiceti lety položili základ této tradici tehdejší pořadatelé, na které dnes vzpomínají jejich následovníci. „Říká se, že každý člověk má vyměřeno tolik dnů, hodin a minut, kolik zvládne prožít. Já bych to opravila tak, aby nám bylo dopřáno tolik dnů, hodin a minut, abychom stihli vše prožít,“ prohlásila ředitelka přehlídky, Svatka Hejralová a položila ke křížku velkou kytici za všechny účastníky přehlídky všem devětadvaceti, kteří už na ní nemohou fyzicky být. Slavnostní atmosféru pak dotvrdila pomyslná hymna Krakonošova divadelního podzimu – Tam na horách.

K tvářím přehlídky a vzpomínce na ně se vrátil také v úvodu rozborového semináře předseda od-



borné poroty František Laurin. „Tady v koutku léta sedával dědeček Hejral a svou klidnou, vlídnou přítomností vytvářel příjemnou tvář přehlídky. A tak bych rád věnoval vzpomínku těm, kteří tu už nejsou,“ konstatoval Lau-

rin.

Mezi těmi, kdo už do Vysokého nikdy neprijedou, je také pan Jiří Doležal z Újezda u Brna, který zemřel po dlouhé těžké nemoci 11. ledna ve věku 91 let, a Eva Lísalová ze Žlutic. jn



Medovnicková Hanka

„Vím, že letos jsme na 46. ročníku národní řehlídky, ale ve Vysokém je KDP letos po pětáctyřicáté. A proto přijíždím s dárkem,“ vytáhla Hanka Dohnalová na přípravném výboru v sobotu odpoledne bílou krabici, v níž se skrýval sladký medovník.

K dárkům se přidal také Milan Kyška, první předseda SČDO, jenž do Vysokého přijíždí každý rok a se šarmem sobě vlastním přivítá vždy jeden soutěžní soubor. Dnes tak před divadlem popřeje: Zlomte vaz! DS MKZ Hor-

šovský Týn. Kuchyňka od JUDr. Kyšky dostala sadu nožů – mezi nimi je i velký sekáček, proto bych se bála někoho z kuchyňky i jen slovíčkem popudit, členům přípravného výboru pak rozdělil vlašské ořechy se schovaným citátem Karla Čapka. Neuvěříte, jakou moudrost českého spisovatele si vytáhli nezávisle na sobě hned dva členové redakce Větrníku: „Nejjednodušší a nejtěžší je říkat čistou pravdu.“ Jak symbolické. jn

Naplno

*Krakonoš nám na sobotu
slunce poslal plnou dlaň.
Proto nemračme se naň,
i když se to trochu zkazí!
Zdalipak, přátelé drazí,
slyšeli jste uvítání,
které bylo - dámy, páni,
v pěti řečech pohromadě?
Proto, myslím, je nasnadě
volat vivat, skvělé, sláva!
(snad jen v Bruselu se stává,
že se takhle oslovují!)
Ve Vysokém život bují –
je vás tady čím dál víc –
mnohou rozjasněnou líb
potkat můžeš k ránu třeba.
Divadlo – to je náš chleba,
víno naše opojení.*

*Tenhle týden nad něj není!
V pátek večer jen „Dva“ hráli,
sbor lektorský poslouchali,
půdičkáře, gymnazisty.
V sobotu pak – to je jistý,
Měli všichni velkou kliku.
V Posázavském Pacifiku
s písní mnohou projeli se.
A co zítra? Dobře ví se
mezi námi prostě toto:
Petr Kostka – Ruské loto.
Prostě denně kumšt tu vede,
přehlídka naplno jede!*
jh

Kafiště s rozpuštěným máslem, zelím a chlebem

Premiérové loučení se souborem si včera odbyl Honza Hejral, který pomyslnou štafetu převzal po Vlastíku Ondráčkovi, který letos ze zdravotních důvodů do Vysokého nepřišel. Pravda, občas to vypadalo, jako by Honza netušil, kdo je. „Přeji vám, nám, jim...“ zapléтал se do svých slov Honza, jehož jsou nyní Zmatkaři první domovskou scénou následovanou hned vzápětí tou druhou, Krakonošovou.

Hanka Dohnalová předala Zmatkařům záznam jejich soutěžního představení a Svatka Hejralová se rozloučila za přípravný výbor slovy: „Jestli si myslíte, že jsme tady úplatní, tak nejsme, a tohle ne mě fakt nezkoušejte. Můžete si to přepočítat, je to rovných sedm milionů,“ otevřela Svatka schránku, ve které o den dříve přebírala vinný dar od Zmatkařů. Ve skutečnosti se ještě pár bankovek zatoulalo, ale i ty ředitelka přehlídky vrátila.



razen opětovnou proměnou lahví v miliony, nicméně konstatoval, že díky tomuto sponzorskému daru jsou nyní bohatým souborem, který si může dělat, co chce. „Pokud příští rok do Vysokého nedorazíme, pak nám žádá banka naše miliony nepromě-

lávání osoby, která přednese přípitek. Zvolil režiséra představení Dva Ladislava Valeše. Sotva se oslovený nadechl, ozvalo se: Haló, Vlastíku, jsme právě na loučení – poslouchej,“ říkala Svatka do telefonu. A tak i letos absentující Vlastík Ondráček byl přítomný „svému“ tradičnímu loučení alespoň prostřednictvím mobilní sítě.

Tradiční tečkou za loučením byla krkonošská poudačka v podání Martina Hnyka. Ten prý přemýšlel, jakou poudačku či humoresku letos zvolit a nakonec se rozhodl pro tu od Marie Kubátové o tom, jak se v Pasekách poprvé podávalo kafe. A víte jak? Čtyři hodiny vařená zrna, politá rozpuštěným máslem, se zelím a chlebem.

jn



Zmatkaři jsou členy sekty

I hosteska Klaudie byla letos trochu sdílnější a praskla na soubor, že jsou členy tajné sekty. Prý se tu účastnili nočního zasedání Rumariánů a tak předala dárek – láhev Tuzemáku – vrchní Rumariánce Tereze.

Tiskový mluvčí Zmatkařů, Vladimír A. Mátl, byl trochu za-

nila,“ děl Mátl a dodal, že byt měli ve Vysokém kratší pobyt, vyčerpá je všechny beze zbytku. „Až dorazíme domů, padneme do postelí a do pondělí nás nikdo nevzbudí,“ konstatoval Mátl.

Haló, Vlastíku

Nový moderátor loučení, Honza Hejral, převzal od svého předchůdce Vlastíka Ondráčka vyvo-



**DIVÁCKÁ ŠATNA
OTEVŘENA**

900 - 2330

**ZAKUPTÉ SI
PERMANENTKU
UŠETŘÍTE
ČAS I PENÍZE!**

Jsem ráda, že mám divadlo...

Rozhovor s Mařenkou Brtkovou – Trunečkovou, režisérkou představení Zločin v Posázavském Pacifiku.

Mařenko, našly jsme si chvíli až teď, mezi prvním a druhým přehlídkovým představením. Jak se cítíš?

Moc hezky, protože mám pocit, že odpolední představení bylo vcelku povedené. Mezi herci je dobrá nálada, takže se těším na večer.

Tohle má být rozhovor o souboru, ale já bych chtěla, aby byl také o tobě. Jak je to dlouho, co jsi ve vysokém divadle doma?

Je to mnoho let. Jsem tady od roku 1989.

Když se ohlídněš zpátky, kde byl soubor tehdy a kde je dnes? Podle mého názoru jsi ho i ty hodně ovlivnila...

To mi nepřísluší hodnotit... ale myslím si, že soubor rozhodně neupadá. Lidé jsou tu nesmírně muzikální, pohybově a pěvecky nadaní. Je s nimi moc příjemná práce. Děláme inscenace, díky kterým se také naučí spoustu věcí, k nimž by se jinak vůbec nedostali. Vezmi si třeba právě jen Pacifik – dozvěděli se hodně o historii trampingu, nebo kdo byl Jiří Traxler; koho by vůbec jinak napadlo nad tím přemýšlet? To jsou věci, které stojí za to vědět.

Ty sama jsi někdy jela Posázavským pacifikem?

Přiznám, že nejela. Já a tramp, to nejde dohromady!

Mařenko, hezky mluvíš o souboru a já jsem jako první věc na letošní přehlídce zaznamenala stížnost na tebe: jak sis prý mohla dovolit změnit příjmení během uvádění jednoho kusu? Mně naopak připadá velmi ohleduplné, že ses vdala na začátku divadelní sezony a ne někdy uprostřed. Myslela jsi tedy při tom důležitém životním kroku i na divadlo?

Vůbec ne. Vdala jsem se 12. září, kdy mám i svátek. Věděla to i paní starostka, která nás oddávala, protože mě neoslovovala paní nevěsto, ale Mařenko. Vdala jsem se po šestnácti letech souvislého spolužití s Vladimírem a vdala jsem se z lásky. A mám dvě jména. Nejdřív společné a pak původní.

Můj muž ti posílá otázku, zda to, že ses vdala, nějak souvisí s chystaným titulem pro vánoční premiéru, do kterého jsou obsazeny pouze ženy....?

Ne, nesouvisí to vůbec. Ale je pravda, že na Vánoce chystáme hru Holky z kalendáře současného anglického autora Tima Firtha. Tentokrát to představení de facto nebude s muzikou, ačkoli jedna z hereček bude zároveň hrát na klavír. Obsadila jsem dámy věku staršího i trochu mladšího proto, že doposud vždycky dělaly hlavně „křoví“ a pořádně si nezahrály a já myslím, že si to zaslouží. Moc se těším, je to úžasná hra, která není prvoplánovou „řachandou“. Postavy představí i kus svého zpackaného života. Ale ve finále, když už si myslí, že je se vším konec a zbyla jim jen povídla a žvanění o ničem, si uvědomí, že na světě je krásně. To je hodně optimistické

a mně hrozně blízké téma. Další inscenace pak bude, myslím, zase větší, jak jsme poslední dobou zvyklí.

A kdy zase na jevišti uvidíme tebe. Dočkáme se?

Tak si představ, že v Holkách z kalendáře je role Brandy Hulsové, která má textu na stránku a protože jsem žádnou takovou babu nesehnala, tak jsem si řekla, že to sfouknu. Ale nevím, jestli se ten text naučím...

Tak to je krásné překvapení!

Je to proti mému přesvědčení, nemám to ráda, když režisér hraje, připadá mi to takové slavo-manské a je to víceméně z nouze ctnost. A navíc se těch pár vět opravdu nemůžu naučit, protože pořád koukám, kde stojím, kde kdo má být, to by mělo nebýt.

Už se těším, na shledanou o Vánocích v divadle!

ps



Došlo do redakce: Pravda o Standovi

Již mnoho let se setkávám s divadelníkem Standou zde na přehlídce ve Vysokém nad Jizerou. Před dvaceti lety ještě hrával s divadelním souborem ze Strážkovic v okrese České Budějovice. Tento soubor ukončil svou činnost krátce po sametovém převratu. Po smrti tahouna Václava Němce zůstali v souboru pouze dva registrovaní členové. V kulturáku ve Strážkovicích se přestalo hrát a obec pronajala divadlo k podnikání. Zástupci souboru, Jiří Kalát a Standa Mareš, převedli zbývající majetek na obec. Jirka Kalátů začal hrát divadlo v souboru v Českých Budějovicích, který má název Divadlo U Kapličky a sídlí v současnosti v části Budějovic, jež se nazývá Čtyři Dvory. Standa se divadlu už aktivně nevěnuje, ale přehlídky, které se konají v jižních Čechách, navštěvuje pravidelně. Jak v Jihočeském kraji,

tak v listopadu na podzimní přehlídce v již zmíněném Divadle U Kapličky.

Ve Vysokém byl již více jak 35 krát. V posledních dvou letech jako levý prezident Vobskočáku začal na závěrečném Sejkoráku po slavnostním aktu pořádat odměňování některých členů hrajících souborů. Tyto ceny však nedává Vobskočák ze svých zdrojů, ale ty nakoupil Standa už před přehlídkou a přivezl sem a jako „standoceny – srandoceeny“ předává souborům, které je ještě využijí. K tomu je na nich napsán vtipný text, aby se obdarovaní i pobavili. Stává se tak dalším sponzorem festivalu, který není nikde zveřejněn. Ceny předané takto souborům dosahují ročně asi 3 – 4 tisíc korun.

Kromě toho pořádá po vítání jednotlivých souborů odpoledne ještě pro přihlížející soutěž Vtip za dárek. Tyto ceny také připra-

vuje již před příjezdem na přehlídkový týden a věnuje je svým přičiněním. Jak jsem zjistil, tak i letos budou soutěže vtipů po vítání souborů, odměňování za dobré i špatné výkony po slavnostním ceremoniálu na Sejkoráku. Navíc ještě letos zajistil pro Vobskočák, jehož členové nakupují ze svých vkladů jednu z cen, dva pytle kvalitních předen – vlny na pletení (výrobci – Švédsko, Norsko, Finsko). Tyto budou dle zvážení vedení Vobskočáku buď dány jako cena do odměn hlavního večera, nebo budou prodávány zlevněné v divadle. Výnos z prodeje pak bude věnován na nákup ceny za Vobskočák. V minulých letech to bývalo tradičně sedm lahvi Tuzemáku. Majitele této ceny určuje porota Národní přehlídky Krakonošova divadelního podzimu.

P.M.

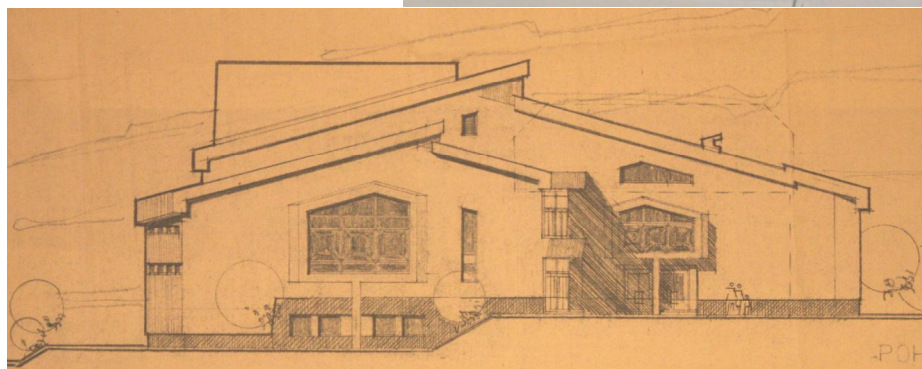
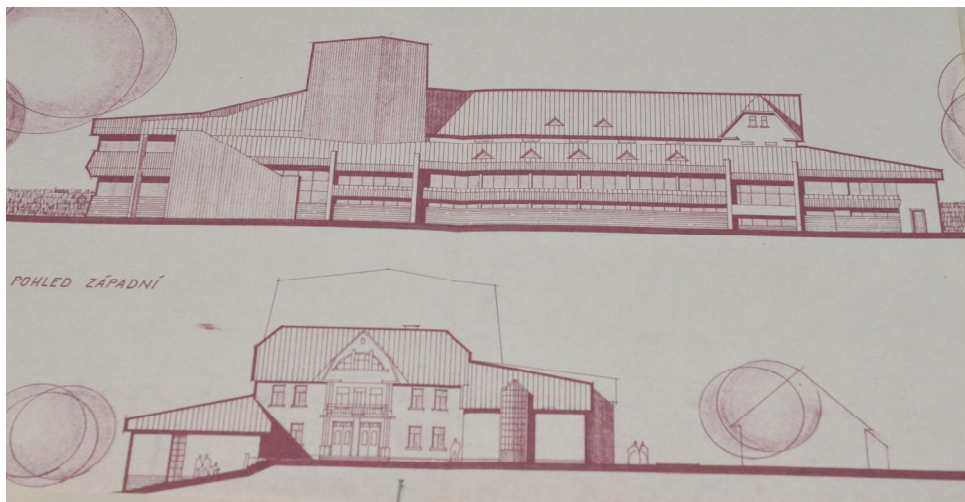


UNICONTROLS JE HLAVNÍM PARTNEREM KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU



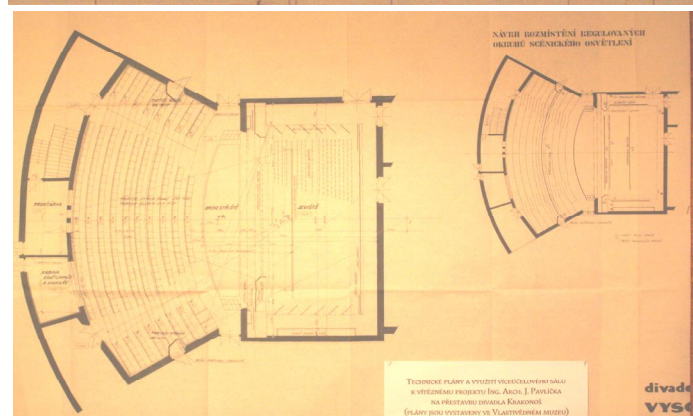
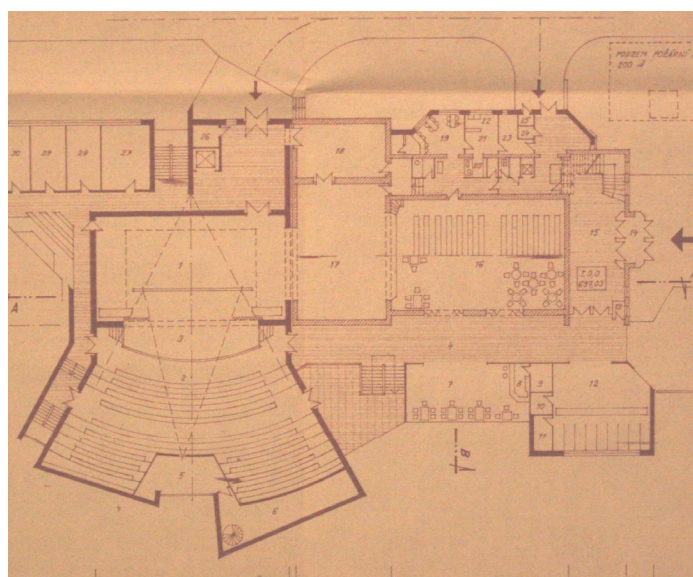
Stokrát jinak

Zhruba od sedmdesátých let minulého století se rozvíjela výstavba obrovských kulturních domů ve střediskových obcích. Podobné megalomanské plány se nevyhnuly ani Vysokému a jeho divadlu. Tehdy se zde hrály například operety, na které návštěvníci chodili v hojném



počtu a nevešli se do historické budovy. Proto se přemýšlelo, jak prostor, který je k dispozici, zvětšit. Vzniklo hned několik projektů, které zachovávaly historickou budovu a k ní se různé přilepovaly přístavky – s letním amfiteátre, s ubytováním apod. Všechny plány na přestavbu Krakonoše jsou vystavené na půdičce.

jn



pondělí 12. října 2015		
kdy	co	kde
9:00	Divá Bára	velký sál
9:00		
9:00	Boleradice	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
15:00	vítání Libice nad Cidlinou	před divadlem
16:00	Defilé Pohárku SČDO	velký sál
16:30		
17:00	Monology a dialogy	
19:30	Divá Bára	velký sál
20:00		
20:30	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	Co vyprávěl Sepp Jörgen	velký sál
22:00		
22:30	Libice nad Cidlinou	
23:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč